

MODDERFUKKER

en 51 andere verhalen

Theo van Rijn

LetterRijn

MODDERFUKKER

en 51 andere verhalen

Theo van Rijn

Uitgeverij LetterRijn, Noordwijkerhout

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Eerste druk, november 2023

© 2023 Theo van Rijn

Auteur: Theo van Rijn

Redactie: Jolka de Jong

Coverfoto: Shutterstock

Auteursfoto: Renata Beck

Grafische vormgeving: uitgeverij LetterRijn

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-931928-6-7

Van deze auteur verschenen eerder:

Alle dagen zijn hetzelfde ... behalve vandaag (Free Musketeers, 2010)

Vissen zonder aas (Free Musketeers, 2011)

De vrouwenfluisteraar en 48 andere waargekleurde verhalen (LetterRijn, 2014)

Theo logische beschouwing – e-book (LetterRijn, 2014)

Het Toppelteefje (LetterRijn, 2018)

De Tattoospijtoptant (LetterRijn, 2022)

Deze bundel draag ik op aan mijn oudste zoon Mike op wie ik trots ben en, oneindig veel belangrijker, voor wie mijn liefde onvoorwaardelijk is.

Bemoeizucht

Ik heb dermate veel onhebbelijkheden dat ik er een Sterspot met antireclame mee zou kunnen vullen. Zou ... want ik ben natuurlijk langs geen kant van plan om overal en nergens mijn eigen glazen in te gooien. Ik kijk wel linker uit mijn rechteroog. Met sommige kan ik me overigens prima vermaken, zoals in het onderstaande geval.

Tijdens de laatste avondwandeling – zijn laatste avondmaal krijgt ie daarna – met Bodhi slenterde ik genietend langs de Vliet. Op dergelijke momenten heb ik genoeg aan *me*, *myself* en de hond. De gesprekken die we voeren zijn niet bepaald diepgaand, maar wat verwacht je dán van een zesjarige Roteb-terriër? Het stemt ons – ik weet zeker dat ik ook namens Bodhi spreek – tot tevredenheid en dat is natuurlijk altijd waar het om gaat. Het was rustig voor wat betreft ander blafvee en *mijn* viervoeter liep treuzelend overal te snuffelen, waarbij hij regelmatig een poot optilde om een geurspoor achter te laten. Het gezin – ik nam tenminste aan dat het dat was - dat mij achteropliep, haalde me zienderogen in en zo belandde ik onbedoeld maar niet ongewild in het gesprek dat vader, moeder en drie jongeren voerden. Eigenlijk was het meer een monoloog van de moeder, al is dat voor het verhaal van geen enkel belang.

Ter hoogte van de zijslot attendeerde de moeder het gezelschap op het zich daar bevindende gemaal. ‘Dat is een gemaal en dat is nodig omdat de waterstand in de zijslot ruimschoots lager is dan in het kanaal,’ doceerde ze haar gezelschap op pedante toon. Vervolgens had ze nog genoeg stof om zeker vijf minuten verder te oren over het gemaal en de bijbehorende voordelen.

Het belerende toontje raakte me centraal in mijn irritatiezone, iets wat nooit en te nimmer tot goede resultaten leidt, want ik

ga me er dan ongevraagd mee bemoeien. Het is ooit een van de oorzaken geweest waarom ik op mijn vijftiende uit het dagonderwijs verdween. Mijn hersenen draaiden overuren bij het zoeken naar een lullige opmerking die ik met een stalen gezicht zou kunnen brengen en waarmee ik het gezelschap in enige verbijstering zou kunnen achterlaten. Toen ik zover was, draaide ik me om en richtte me met zoetgevooisde stem en een glimlach van oor tot oor tot de zich centraal in het gezelschap bevindende vrouw. Op een toon die uitdrukking diende te geven aan mijn grote bewondering, zei ik tegen haar: 'Ik wilde niet meeluisteren, maar u vertelde zó boeiend over het gemaal. Wat weet u er veel over.'

De vrouw glunderde, doch kon het niet laten om mij een steek onder water te geven in een poging mij dom te laten lijken. 'Ach, jongeman, mag ik jongeman tegen je zeggen? Dit is niets meer of minder dan een stukje algemene ontwikkeling.'

Ik keek haar in geveinsde aanbidding aan en besloot tot de aanval over te gaan. 'Toch bent u één ding vergeten te vertellen over het gemaal, maar wellicht wist u het niet.'

Uit de verwarring op haar gezicht kon ik opmaken dat ik de goede toon te pakken had.

'Wat ben ik dan vergeten te vertellen, jongeman?' vroeg ze, niet langer belerend of vriendelijk, maar ronduit ijzig.

'Het is een koninklijk gemaal, mevrouw. Wist u dat niet? We bevinden ons hier dan ook op een steenworp afstand van de hofstad.'

Duidelijk van haar stuk gebracht, stamelde ze dat ze het thuis direct zou gaan opzoeken om vervolgens haar gezelschap tot doorlopen aan te sporen. Ik had duidelijk afbreuk gedaan aan haar prestige.

Toen ze een eindje verder waren, kon ik het niet nalaten om duidelijk verstaanbaar op te merken: 'Wij noemen het hier in de buurt niet voor niets het prinsgemaal.'

Zonder nog op of om te kijken vervolgde de beledigde wijsneus haar weg en ik deed hetzelfde in omgekeerde richting.

Plaats delict

Toen we afgelopen vrijdag in de auto stapten om naar Harlingen te rijden, konden wij met geen mogelijkheid bevroeden welk drama er zich in de loop van de ochtend zou gaan ontfouwen.

De stemming onderweg hield het midden tussen de blijdschap die vroeger inherent was aan die in de touringcar die de klas naar de bestemming van het schoolreisje vervoerde en de bijna puberaal aandoende spanning van alles wat we nog voor ons hadden. Drie dagen Into The Great Wide Open (ITGWO), een openluchtfestival op het Waddeneiland Vlieland, lagen in het verschiet en het op stap gaan met de vriendengroep en een vijftal leden van de volgende generatie bood een aanlokkelijk vooruitzicht.

De verzamelplek – we waren van verschillende plekken met een viertal auto's vertrokken – was een autostalling vlak bij de veerboothaven. Wij bleken de eersten die arriveerden en toen we uitstapten, stopte er ook een niet tot onze groep behorende auto. Een lange man van een jaar of zeventig opende het portier aan de kant van de bijrijder en reageerde bijzonder geprikkeld op de scheldkanonnade van zijn achter het stuur gezeten echtgenote. Beiden gaven daarmee te kennen dat echtgenoten de voltooid verleden tijd van echt genieten is en ik was blij dat ik niet in een van hun twee paren schoenen stond.

Mijn metgezellen waren intussen doorgelopen naar de intercom van de stalling en een van hen drukte de knop in om een gesprek te starten. Toen de verbinding tot stand kwam, had de man van het stel zich bij mijn vrienden gevoegd en wrong zich vervolgens tussen intercom en de wachtenden, daarmee moeiteloos én hondsbrutaal het gesprek naar zich toe trekkend. Wij

keken in een mengeling van ergernis, vermaak en medelijden – de man zat immers nog altijd via een huwelijk vast aan de in de auto achtergebleven helleveeg – zwijgend toe. Toen het gesprek was geëindigd, voegde de slungelige en kromme man zich weer bij zijn vrouw en wie er het eerst begon te schelden zal voor mij altijd een raadsel blijven, feit is dat het geruzie onmiddellijk weer in alle hevigheid losbarstte.

Bij het gesprek via de intercom waren we erachter gekomen dat het echtpaar pas twee uur na ons vertrek aan de eigen afvaart – gezien de staat waarin het huwelijk blijkbaar verkeerde, had de term uitvaart ook niet misstaan - zou beginnen en ik maakte me lichtelijk zorgen over hoe het verder nog uit de hand dreigde te gaan lopen. Wij parkeerden, wachtten vervolgens op de andere auto's van onze groep en constateerden dat het paar zelfs bij ons aansluitende vertrek naar de boot niet meer van de toegewezen plek was geweken. Dat ze nog in leven waren, bleek uit de met stemverheffing voortgezette twistgesprekken.

Gisterenavond kwamen we terug in Harlingen en onderweg naar de stalling vlogen de grappen en grollen over de afloop van het ruziënde echtpaar over de kade. Zelf uitte ik het sterke vermoeden dat het echtpaar al die tijd bij elkaar was gebleven vanwege de kinderen, waarbij het ze was ontgaan dat die er nooit waren gekomen. Het rood-witte afzetlint en de met wit krijt afgetekende omtrekken van de lichamen van het stel waren de stille getuigen van het drama dat zich overduidelijk na ons vertrek had afgespeeld. Het deed onze aanvankelijke joligheid definitief de das om.

Ooit heb ik voor dit soort partnerschappen de term *tweezaamheid* geadopteerd, daarmee uitdrukking gevend aan mijn mening dat er één ding erger is dan eenzaamheid en dat is vastzitten in een volkomen doodgebloede relatie, al bleek dat zo te zien deze keer inmiddels ook voor beide partners op te gaan.

Alcoholcontrole

Als ik de uren die ik op een bankje aan de Vliet heb doorgebracht allemaal nog een keertje over zou mogen doen, dan denk ik op termijn de oudste inwoner van Nederland te zijn. Ik vertoef er graag, want het kabbelende water brengt rust in mijn hoofd en bevordert de samenhang tussen mijn gedachten. Toch is het niet altijd hosanna aan de oever.

Toen ik gisteren na een vanwege de hoge temperatuur ingekorte wandeling neerstreek op mijn bankje, kon de grote hoeveelheid lege bierblikjes me met geen mogelijkheid ontgaan. Het was Hertog Jan die de klok sloeg en dat leverde me een forse duik in mijn verleden op, waarin de met alcohol doordrenkte nachten meer regel dan uitzondering waren. Het waren andere tijden en dat lek heb ik intussen al meer dan tien jaar boven water.

Na een twintigtal minuten vol genotvolle mijmeringen – niet van de alcohol maar van herinneringen aan heel andere gebeurtenissen – klonk er een barse stem achter me.

‘Wat zijn we hier aan het doen?’

Zowel de barse toon als het gebruik van dit misplaatste koninklijk meervoud deden me onmiddellijk beseffen dat ik werd aangesproken door een lid van de plaatselijke hermandad. Daardoor totaal niet uit het veld geslagen noch van de bank geroerd, antwoordde ik: ‘Van wat u aan het doen bent, heb ik werkelijk geen flauw benul. Ikzelf zit echter te genieten van de rust op mijn bankje en dat heeft u zojuist nogal bruut verstoord.’

Met een breed gebaar – nodig omdat de blikjes nogal verspreid lagen – maakte hij me attent op de grote hoeveelheid aan leeg fust. ‘U lijkt hier een waar bacchanaal aan te richten en dat is verboden in de openbare ruimte.’

Omdat ik er een bloedhekel aan heb wanneer mensen woor-

den gebruiken waarvan ze de betekenis duidelijk niet helemaal doorgronden, begon ik hem geduldig en langdurig de les te lezen. ‘Beste brigadier, of mag ik gewoon brig zeggen?’ Zonder zijn antwoord af te wachten ging ik door. ‘Bacchanaal is afgeleid van de Griekse god *Bakchos*, de god van de wijn, en zoals je ziet ligt hier slechts een grote hoeveelheid bierblikjes. Geen wijn te bekennen. Bovendien duidt dat woord ook nog eens op een losbandig feest en persoonlijk heb ik daar toch wel enige vrouwen bij nodig. Kijk om je heen en constateer dat ik in mijn uppie ben.’

Toen ik klaar was met mijn betoog zag ik nog net hoe zijn kaken op elkaar klapten. Vervolgens pakte hij een setje handboeien waardoor ik even dacht dat hij het eerder door mij gememo-reerde losbandige feest wilde starten. Van een feest bleek echter geen sprake en nadat hij de boeien om de bank en om mijn polsen had bevestigd, begon hij de blikjes in een meegenomen plastic tas te doen.

‘Je hebt aardig wat statiegeld daar bij elkaar geraapt,’ probeerde ik het gestokte gesprek in een ontspannen richting te sturen. Het mocht echter niet baten en vijf minuten later bevond ik me op de achterbank van een politiewagen.

Op het bureau besloot ik uit balorigheid de mij opgedrongen blaastest met succes te saboteren. Dat had ik beter achterwege kunnen laten, want het gevolg was dat we daarna dik drie uur op een arts moesten wachten voor het afnemen van een bloedtest. Ik betreurde mijn frivoliteiten enorm en wachtte gelaten af tot ze me aan het eind van de middag weer lieten gaan. De uitslag van de bloedtest hoor ik later deze week, al verwacht ik na tien alcoholloze jaren niet dat er ook maar enig promillage zal worden aangetroffen.

Vanmiddag ga ik op zoek naar een alternatieve locatie, want ik vermoed dat de betreffende agent inmiddels behoorlijk de pik op mij heeft.

De luizenvader

De meeste mensen zijn in meer of mindere mate nieuwsgierig. Ook ik ben daarin net een mens. Ik beschik daarnaast echter over een grote mate van zelfbeheersing en heb mezelf aangeleerd om een totale desinteresse te veinzen. Ik denk dat het om die reden is, dat mensen bij mij niet op hun hoede zijn en er onbedoeld alsnog van alles uitflappen.

In 2018 schrok mijn oudste zoon dermate van mijn hartinfarct, dat hij zich – veel te vroeg – haastte om me te vertellen dat ik opa werd. Hij zal hebben gedacht van: straks knijpt ie ertussenuit zonder dat hij ooit heeft geweten dat zijn nageslacht voor nageslacht heeft gezorgd. *Ie* kneep er echter niet tussenuit en het leven in de buik van mijn ongetrouwde schoondochter groeide gestaag, zodanig zelfs dat ze op een zeker moment ook het geslacht wisten. Opa werd echter in het ongewisse gelaten, tot groot genoegen van zijn jongste zoon. René had me al een paar keer opschepperig laten weten dat hij op de hoogte was van het geslacht van mijn eerste kleinkind. Ik deed dat elke keer af met de opmerking annex doodoener: ‘Ach, het maakt mij niet uit, als het maar gezond is,’ en ging dan nonchalant over tot de orde van de dag. Ik fakete onverschilligheid doch was op datzelfde moment bloednieuwsgierig.

Een week of drie later had René bij mij gegeten en na afloop lag hij uit te buiken en te doezelen op mijn tweezitsbank. In een flits bedacht ik me dat dit een mooie gelegenheid was om alsnog te weten te komen of ik óf een kleindochter óf een kleinzoon zou krijgen. Een vermoede en door mijn geveinsde onverschilligheid nietsvermoedende René bood me een uitgelezen kans.

‘Hé, René,’ bracht ik hem gedeeltelijk bij zijn positieven, ‘over het kind van Mike en Saskia, hè ...’

Toen hij zich half oprichtte besloot ik snel door te drukken, want ik moest het niet hebben dat hij ineens weer klaarwakker was. ‘... ik vind dat zó leuk, het is de eerste die het geslacht Van Rijn voortzet.’

- Ik heb allerhande neefjes en nichtjes, maar die dragen óf niet de achternaam Van Rijn óf hebben dochters gebaard/laten baren. –

Er verscheen een grote denkrimpel op het voorhoofd van René en ineens brak er een glimlach door. ‘Ja, grappig, dat is inderdaad de eerste,’ praatte hij zijn mond voorbij.

Toen ik hem bedankte voor zijn loslippigheid, viel eindelijk het muntje dat ik hem er had ingeluisd.

Mochten ze bij de AVROTROS nog een luizenvader zoeken, dan kan ik een klinkende cv overleggen.

Kerstwonder

De kerstdagen zijn grotendeels verlopen zoals ze dat al jaren doen. Een groot deel van de tijd heb ik lekker lezend doorgebracht, met af en toe voor de afwisseling het doen van enig redactiewerk.

Op tweede kerstdag zou leasehond Bodhi een zestal uren bij me doorbrengen en aanschuiven voor een portie kerstbrokken. Hij werd 's middags om 4 uur gebracht en terwijl hij zich installeerde op mijn driezitsbank, liep ik met zijn bazin mee naar de voordeur om haar uit te zwaaien.

Terug in de huiskamer zat Bodhi op zijn achterste op de bank, keek me aan en vroeg me op fluisterende en samenzweerderige toon: 'Is ze écht weg?'

Je snapt natuurlijk dat ik steil achteroversloeg en voor even met mijn bek vol tanden lag. Tot dat moment was ik immers slechts sprekende honden tegengekomen in de tekenfilms die ik vroeger met mijn kinderen keek.

Enmaal van de verbazing bekomen, onderwierp ik hem aan een kruisverhoor. Zo kwam ik te weten dat ik de eerste mens was waarmee hij een woord wisselde en dat ie niet van plan was om dat ook met anderen te gaan doen. Vervolgens voerden we een aantal geanimeerde gesprekken over van alles en nog wat. De politiek en de kerk hielden we echter keurig in het midden. Toen hij uit de school begon te klappen over de eigenaardigheden van *zijn gezin*, onderbrak ik hem geen moment, want er gaat natuurlijk niets boven een vette roddel en de nodige achterklap.

Het diner verliep in stilte. 'Het is niet netjes om met volle mond te praten,' imiteerde hij mijn moeder zaliger en net als toen hield ik ook nu verder wijselijk mijn mond.

Het toetje sloeg hij netjes af, terwijl hij met een tevreden snoet met beide voorpoten over zijn ronde buik wreef. Hij stond op van de tafel en sjokte naar zijn mand. ‘Ik moet nodig een tukkie doen, want ik heb altijd een after-dinerdip,’ verklaarde hij ongevraagd.

Zelf ben ik in een boek gedoken en liet me daarbij niet afleiden door zijn oorverdovende gesnurk.

Rond de afgesproken eindtijd, 22 uur, ging de bel. Bodhi haastte zich om me op het hart te drukken om met geen woord te reppen over onze diepgaande gesprekken. ‘Als ze er tegen mij over beginnen, weet ik dat jij het ze hebt verteld. Ik zal me dan al blaffend volledig van de domme houden,’ verzekerde hij me.

Hij is per vandaag zo’n twee weken op vakantie. Ik spreek hem daarna wel weer.

Proefles

Gisteren werd ik om elf uur op de boksschool verwacht voor een proefles. Toen ik werd binnengelaten, merkte de instructrice op dat ik keurig op tijd was. Op zich niet zo vreemd, want ik ben heel mijn leven al bijzonder stipt. Het enige kleine smetje op mijn blazen vormt mijn geboorte, die was een maand te vroeg.

Na de warming-up en het oefenen van een aantal stoten, kwam er een kereltje van een jaar of 80 haastig aangelopen. Ik schatte hem op een schamele 1.65 meter en bedacht me dat ik tegen hem wel mijn eerste partij zou willen boksen. Het *uw wens is mijn bevel* werd, zelfs zonder dat ik hem verbaal had geuit, naadloos ingevuld, want ik werd direct aan het mannetje gekoppeld.

Nog voor ik mijn eerste stoot op het kereltje had kunnen botvieren, ontving ik een uppercut en ging neer.

‘524, 525, 526, 527 ...’

Bij 528 opende ik voorzichtig mijn ogen. Mijn tegenstander stond met een grote grijns, groter dan bij zijn postuur paste, op zijn gezicht over me heen gebogen.

‘Zo, ben je weer wakker?’ vroeg hij quasi belangstellend. ‘Je dekking, jongen, je dekking,’ ging hij verder. ‘Het allereerste waar je bij het boksen aandacht aan moet besteden, is je dekking.’

Ik bedacht me dat dit ook van groot belang is bij het stichten van een gezin, maar deed er het zwijgen toe.

Toen hij me overeind had geholpen, liet ik de instructrice weten dat ik mijn proeflesje wel had geleerd en dat ik het voor gezien hield. Boksen is he-le-maal niets voor iemand die normaalgesproken slechts toetsenborden teistert.

Zo is het natuurlijk niet gelopen. We hebben ontspannen getraind en ik heb mijn eerste hoek en eerste uppercut succesvol uitgevoerd. Dat niet tegen een hoofd, maar op onvervalste bokspads. Het smaakte in elk geval naar meer en dus heb ik direct een abonnement afgesloten.

Neve Campbell

Verliefdheid is een mentale toestand waarin ik liever niet verkeer. Het zorgt ervoor dat ik me zo mogelijk nóg klunziger ga gedragen dan ik in de meeste andere omstandigheden toch al doe en het brengt me bovendien terug naar mijn pubertijd, waarin mijn vlinders maar al te vaak in werkelijkheid ordinaire motjes bleken te zijn. Verliefdheid berooft me van mijn gezonde verstand.

Ik ben opgegroeid onder het juk van de katholieke kerk, een geloofsstroming waarin seks voor het huwelijk van het begin af aan de kop werd ingedrukt; het was simpelweg verboden. Ik ga hier niet onthullen of ik me daar altijd even braaf aan heb gehouden, maar het is waarheid dat door mijn scheiding feitelijk alle seks ná het huwelijk plaatsvindt en daarmee ontloop ik dus hoogstwaarschijnlijk de katholieke hel en verdoemenis. Mocht er echter een agnostische hel zijn, dan is de kans alsnog denkbeeldig dat mijn stoel daar al – versierd en wel – op me staat te wachten.

Omdat ik al een eeuwigheid en drie dagen zonder geregistreerd partnerschap ben, kan ik een redelijk lijstje maken met namen van vrouwen met wie ik kortere of langere tijd omgang – eufemisme voor niet te versmaden seks – had. Discretie is mijn middelste naam – voluit Theodorus, Discretie, Josephus van Rijn. Mooier en katholieker kan ik het niet maken - en die draag ik hoog in het vaandel, dus bestaat de opsomming slechts in mijn hoofd, ik ga de betreffende dames niet in verlegenheid brengen. Daarnaast zijn er enkele exemplaren die een romance met mij in alle toonaarden zullen ontkennen en ik weiger om mijn geloofwaardigheid te grabbel te gooien.

Voor het nemen van initiatief tot het aanzwengelen van een ro-

mance ben ik over het algemeen te onzeker. Ik slaag er ook slecht in om de mogelijke interesse van de partner in spe te duiden. De enkele keer dat ik dacht dat de verliefdheid een wederzijds iets was, liep ik prompt met mijn hoofd tegen de muur. Dat heeft ervoor gezorgd dat ik slecht bestand ben tegen het lopen van een blauwtje – alleen het lopen van meerdere blauwtjes vind ik nóg erger – en het heeft me zo mogelijk nóg voorzichtiger gemaakt dan ik al was. Mijn relaties zijn zonder uitzondering tot stand gekomen door een niet te negeren blijk van interesse vanuit de wederpartij. Totaal geen kans op aanlopen tegen een blauwtje.

Tegenwoordig pak ik het slimmer aan; ik richt Amors pijlen nog slechts op onbereikbare vrouwen. Mijn huidige vlam is de Canadese actrice Neve Campbell en ik spreek alweer enige tijd op regelmatige basis met haar af. 's Ochtends in alle vroegte zet ik de hometrainer midden voor de televisie en stem af op *The Lincoln Lawyer* waarvan er momenteel twee seizoenen beschikbaar zijn op Netflix. Onze romance is passioneel en zonder weerga, – ter illustratie: na afloop druipt steevast het zweet van mijn lijf. Ik heb het vermoeden dat Neve op dezelfde manier in onze wedstrijd zit, want elke ochtend is ze er trouw op het afgesproken tijdstip.

Ik geef het nog een kleine week voor ik mijn horizon ga verbreden en Neve het nakijken geef. Dat dit samenvalt met het einde van de series kan echter geen toeval zijn.

Mijn huidige motto: *Ik vrij veilig, want ik vrij niet.*

